

да му отсипи жито, значеше да се видят
отдолу вързопитъ. И той се замоли:

— Аго, да го продадемъ, ще ти дадемъ
пари за три шиника, само не ни задържай
сега, че, видишъ ли, мръкна се, а до Сли-
вень пътъ има още. . . Чакай ни утре пакъ
тука. Пари ще ти дадемъ.

Пждарьтъ се засмъ подигравателно.

— Бе, куче невярно, да ме лъжешъ ли
искашъ? Съ мене ли ще се подигравашъ?
Утре, кай. . . Азъ да не съмъ будала. Се-
га! Пълни торбата, да не те заудрямъ съ
табанджата. . .

Гьорги се възпротиви. Пждарьтъ се качи
на колата и се нагани да пълни самичькъ
торбата си. Време за губене нѣмаше. Гьор-
ги скочи върху него и два пѣти бързо и

тежко заби камата си въ широкия му
гръбъ. Пждарьтъ можѣ само да изхърка,
отпусна рѣце и се търкулна на земята.

— Бързо, бързо, — подканяше Гьорги
спѣтника си, който дърпаше уплашенъ во-
ловетъ, а той тикаше колата одире. — Ка-
рай презъ лозята. По-навѣтре. Още.

Спрѣха до Пандуръ-бунаръ. Гьорги оста-
на да варди скѣпоценія си товаръ, а дру-
гиятъ трѣгна за Сливень да обади на коми-
тетскитѣ хора за станалото.

— Кажѣ имъ много здраве отъ попъ
Стефанъ отъ Твърдица, — зарѣчваше за-
пѣхтянъ Гьорги. — Кажѣ имъ, че имъ пра-
ща по мене армаганъ. . . десетъ пушки
армаганъ.

ВАСИЛЬ МАВРОДИЕВЪ

Иска ми се да излѣза,
тамо горе на Балкана;
и на врѣхъ високи
ази да застама.

Да погледамъ отъ високо
красивата ни земя,
която е изхранила
нашта българска войска.

Да разгледамъ азъ Балкана
и горитѣ зелени;
тѣзи ниви разорани,
с'човѣшки потъ напоени

Иска ми се съ мойтѣ очи
всичко мило да обгърна —
и ако може, България
цѣлата да я прегърна.

МАРКО ТЕНЕВЪ ВЛАЕВЪ
орле отъ с. Стоилъ-войвода,
Н. Загорско